

Aanraking

Spirituele roman

Lilian Ferru

uitgeverijdevrijheid.nl

Aanraking

Uiteindelijk lossen we op in het Licht

Uitgave:

September 2017

Herziene uitgave, december 2024

Auteur Lilian Ferru

© Lilian Ferru

Grafisch ontwerp boekomslog:

Martien Kooy, mkdesign-it.nl

ISBN: 9789083466354

Nur code: 728

Dit is een uitgave van:

Uitgeverij de Vrijheid

uitgeverijdevrijheid.nl

Ook verschenen van Lilian Ferru:

'Jij bent een Wonder'

'Liefde kijkt naar Liefde'

'Eén met de Bron'

'Leven met het Licht aan'

'Voorbij de Horizon'

'Licht op genezing'

'Laten we dansen'

'De man die uit zijn hersenen zakte'

'Voorbij alle verhalen'

**Voor Paul,
stralend Licht in mijn leven**

*Uiteindelijk zullen we zien hoe een gouden cirkel zich
sluit, waarin we oplossen in het licht.*

*Waarom wachten op de hemel? Zij die het licht zoeken
bedekken slechts hun ogen. Het licht is nu in hen.
Verlichting is slechts herkenning, en allerm minst een
verandering. Het licht is niet van deze wereld, maar ook
jij die het licht in je draagt bent hier een vreemde.
Het licht kwam met jou vanuit je geboortehuis en is bij je
gebleven, omdat het jou eigen is. Het is het enige dat jij
meebrengt van Hem die jouw Oorsprong is. Het straalt in
jou, omdat het je huis verlicht, en leidt je terug naar
waar het vandaan is gekomen en waar jij thuis bent.*

Uit: 'Een Cursus in Wonderen' (wdl.188.1)

Voorwoord

Al sinds tijden daagt er een nieuw bewustzijn, een nieuw besef dat steeds dieper in het menszijn doordringt. Dit boek is fictie, maar had ook non-fictie kunnen zijn. Overall ter wereld verenigen mensen zich, gewoon omdat het niet anders kan. Omdat we wel moeten kiezen voor waarheid en omdat we niet meer willen lopen op het sleetse pad van de geschiedenis waar illusie onze pad verduistert. En toch werd, jaren na het schrijven van dit boek, in 2020, alles anders.

Er zijn geen fouten, er is alleen ervaring in de eeuwigheid. Zonder oordeel kun je ruiken en smaken van het eeuwige leven, dat in de plooiën van het bestaan wacht op jouw erkenning. Een mensenleven is een spiraal. We komen uit het eeuwige en keren terug naar de hogere niveaus van onze bestemming. We slapen om wakker te worden. We gaan voorbij taal, voorbij het lichaam, omdat we weten dat we volmaakt zijn. We gaan door de poort naar de Goddelijke Orde, omdat we de Wet van Eenheid volgen.

Elke dag kunnen we onze volmaaktheid dichterbij naderen door de wereld te verlichten met onze Goddelijkheid, als we maar bereid zijn een laag dieper te gaan. Of hoger. En nog dieper en nog hoger.

Ben je bereid om aangeraakt te worden? Of laat jij je bang maken door onzinverhalen over afscheiding?

‘Hoer!’, siste Vader. Met een snelle ruk greep hij mijn haren en sleurde me naar mijn moeder. ‘Kijk, kijk!’
‘Laat het kind toch met rust’, suste Moeder. ‘Jij maakte bij mij toch vroeger ook zuigvlekken?’

Beledigd over het gebrek aan bijval draaide Vader zich om. Ik schaamde me. Vanmiddag was het nog wel zo fijn met Michael geweest. Hij had mij gekust, ook in mijn nek, met een zuigend geluid. Het was een raar maar prettig gevoel geweest. Wist ik veel dat dit een grote paarsrode plek zou achterlaten die nog weken te zien zou zijn.

De situatie thuis was al een tijd onhoudbaar. Moeder had het vaak druk. Lang was Vader van huis geweest, en de enkele keren dat hij er wel was voelde hij zich niet welkom in het dorp. Het was waar, niet iedereen vond hem aardig. Hij was aan stemmingen onderhevig. Dan een keer aardig, dan weer bot. Niemand kon er een touw aan vastknopen. Werd je gisteren nog gevraagd om het glas te heffen, de volgende dag liep hij langs je heen alsof je een schim was, nog minder dan een schaduw. Vader is een vreemde maar knappe man. Moeder viel als een blok voor hem, raakte binnen de kortste keren zwanger en moest trouwen. Het was toen het gesprek van de dag. ‘Wat een schande’, zo werd er hardop gefluisterd.

Vader werkte als visser op zee. Jarenlang was hij nauwelijks thuis en bemoeide hij zich amper met mijn opvoeding. Alles veranderde toen hij op het dek uitgleed en arbeidsongeschikt werd verklaard. Opeens was hij aanwezig, zich plots bewust van ons bestaan.

Ik spijbelde waar mogelijk, kon me op school niet concentreren, niet in staat om de onzinverhalen van de leraren te volgen. Ik had er altijd al een hekel aan om binnen te zitten met mooi weer. Dan vervalste ik een handtekening, verstopte me op de boerderij van Oma, en kwam pas tevoorschijn als alle lesuren waren afgelopen. Moeder maakte het nooit zo veel uit, zij was bezig met van alles en nog wat, maar met de nieuwe wind die Vader meebracht, was het afgelopen met de pret. Alles werd anders.

En dan was er nog iets. Ongebruikelijke geluiden, gekreun, en soms een schreeuw die vanuit de slaapkamer van mijn ouders door de muur, en door de dekens heen drong die ik over mijn hoofd had getrokken. Soms, midden in de nacht, als Vader dacht dat ik sliep, kroop hij naast me, streelde mijn gezicht, en sloop vervolgens weer weg. Doodstil lag ik dan, bang om me te verroeren, bang om adem te halen, bang om dat wat hij met Moeder deed, hij ook bij mij zou doen. Steeds vaker liep ik op mijn tenen door het huis, peilde ik zijn stemming. Nors of aardig? Vader zag ik als een onberekenbare factor, ik ontliep hem waar mogelijk.

Op een warme dag botste ik in de gang tegen hem aan. Ik had de hele middag in bikini in de tuin liggen bakken. Hij greep mijn pols, duwde me tegen de jassen op de kapstok. Dat waar ik bang voor was zou nu vast gaan gebeuren. Hij kreunde, pakte mijn heupen, omklemde mijn rug. Ik hield me slap als een pop. De steek in mijn hart, het kriebelen in mijn nek, de schrik die mijn halsslagader afkneep, de zielenpijn die zich uitspreidde en me de adem benam. Juist op dat moment kwam Moeder thuis en zag wat er gaande was. Vader wendde zich met een verhit gezicht af en maakte dat hij wegkwam. Niet veel later zag ik hem onkruid wieden in de tuin. Moeder heeft hier nooit een woord tegen mij over gezegd.

Nu, jaren later, vraag ik me nog steeds af wat haar stilzwijgen betekende. Was het instemming? Was het de kop in het zand steken? Was het te gruwelijk om te bevatten? Voor mij was dit incident aanleiding om een tas te pakken, en om er vandoor te gaan. Eerst ging ik naar Oma om afscheid te nemen. Ik huilde met mijn hoofd in haar schoot, terwijl ze met ruwe handen van het harde werk zachtjes mijn schouders masseerde. Ik had het gevoel of iemand mij door elkaar had gerammeld en dat Oma alles nu rechtzette. Ik heb haar nooit verteld waarom ik vertrok, maar ik wist dat ze het begreep. Ze rommelde in een lade, haalde een kistje tevoorschijn, en gaf mij alle bankbiljetten die ze aan de kant had gelegd voor tijden als deze. 'Neen, Oma, dat hoeft niet', sputterde ik tegen. 'Neem, kind, want over een jaar ben ik er niet meer. We zullen elkaar niet meer zien. Ik ken jouw toekomst.'

Je zult dwalen en zoeken en uiteindelijk ga je vinden. Het is een lange weg. De reis gaat van buiten naar binnen, want geluk is iets anders dan wat jij nu denkt.'

Bono, de kater, sprong op Oma's schoot. Met de punt van haar schort veegde ze de tranen uit haar ogen.

'Ga nu kind. Ik zal niemand vertellen dat je hier bent geweest.'

Snikkend omhelsden we elkaar. 'Ik hou van jou, Oma. In een volgend leven word ik jouw kind. Zullen we dat afspreken?'

'Nee, schat, jij zult opgaan in iets dat groter is dan ik. Jouw ster is te ver voor mij. Jij bevind je op een plek waar ik nu nog niet kan komen.'

Hoewel ik alle spirituele boeken van Moeder had gelezen, begreep ik de woorden van Oma toen niet.

Pas later heb ik er vaak aan moeten denken. Ik wist dat ze helderziend was. Vaak had ik aan haar voeten gezeten terwijl ik voor de haard naar de vlammen staarde. Zij die kleren verstelde, ik die luisterde en oude wijsheid in mij opnam. Oma was een verhalenverteller. Dan eens rees haar stem, dan weer daalde het tot een gefluister.

Soms zong ze over de echo van het verleden, de tijd van magie en rituelen. Dit, zo wist ik, was het enige dat ik zou gaan missen, bij Oma zijn.

Bepakt met een aftandse rugzak, het geld van Oma, en met een voorraadje eten dat de dienstmeid mij in de keuken toestopte, begon ik aan mijn avontuur.

Zeventien, bijna achttien jaar, onnozel en nieuwsgierig, verliet ik het dorp dat tot nu toe mijn leven had bepaald. In mijn haast was ik vergeten om een afscheidsbriefje te schrijven, maar elk jaar stuurde ik een kaart naar Moeder. Ik zwierf door de wereld, sliep soms op straat, maar

nog vaker in communes, kibboets, of ashrams. Soms werkte ik een poosje, hielp ik mee met het binnenhalen van de oogst, of deed ik de afwas in dampende keukens van smerige restaurants. Een keer kwam ik op een naaiatelier terecht, een andere keer stak ik als scheepsmeisje de oceaan over. Dan weer serveerde ik cocktails aan het strand in Miami, of was ik te gast in een Tibetaans klooster. Ik verbaasde me over het samenraapsel van new-age, dat ik overal ter wereld tegenkwam en nooit bleef ik ergens lang. Het beeld van Vader, de ruwe stof van jassen in mijn rug, het zweet van zijn huid op die van mij. Het zachte gekreun, het opdringerige van heimelijk genot. Het leek alsof een virus zich in mij had genesteld. Soms dacht ik dat het beter was geweest als Moeder niet binnen was gekomen. Had Vader hét maar gedaan dan was ik er nu vanaf geweest. Dan was het duidelijk; hier is een grens overschreden. Dit mag niet van de maatschappij. Maar een beetje gehijg, het verdwijnt in de grijze mist van het geheugen en toch laat het je nooit helemaal los.

Alsof iets van hem op mij is overgesprongen en zich diep in mij heeft gegraven. Veel heb ik gedaan om me van dit monster te verlossen, maar het was hardnekkig.

In ruil voor eten en onderdak bood ik vrijwilligerswerk aan, bij de kerk, bij spirituele centra, bij mensen waarvan ik wist dat ze op z'n minst probeerden goed te doen en die mij iets konden leren over mijzelf. Ik solliciteerde nooit. Ik liep eenvoudig binnen en begon allerlei klusjes te doen. Kookte, en maakte mezelf in onmisbaar. Totdat het weer tijd was om te gaan. Zodra het te hecht werd, te dichtbij kwam, zodra de mensen mij gingen claimen, zodra ze zeiden: 'Stella, blijf!', dan was ik weg.